

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf

BSA I-021-430/18

Do druku nr 3053

Warszawa, dnia ~~18~~ grudnia 2018 r.

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu **20.12.2018**

Pan
Adam Podgórski
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 listopada 2018 r., GMS-WP-173-320/18, działając na podstawie art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r. poz. 5 ze zm.) w załączeniu uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do *rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym oraz niektórych innych ustaw.*

Z wyrazami szacunku

BSA I-021-430/18

UWAGI

do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy

o zasadach zarządzania mieniem państwowym oraz niektórych innych ustaw

(druk sejmowy nr 3053)

Przedmiotem niniejszej opinii est rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 3053).

Projektowaną ustawę należy ocenić jako poprawną - zarówno z legislacyjnotechnicznego, jak i z dogmatycznego punktu widzenia - z wyłączeniem przepisów projektu będących przedmiotem poniższych uwag.

1. Art. 2 pkt 1a ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym

Przepis wprowadza definicję legalną akcjonariusza. Wypada wskazać, że jest to definicja wadliwa, typu *idem per idem*. Nie wyjaśnia bowiem w istocie czym charakteryzuje się taki podmiot, a dodatkowo łączy pojęcie „akcjonariusza” z pojęciem „wspólnika w spółce działającej zgodnie z przepisami prawa obcego”, ignorując okoliczność, że termin „wspólnik” zarezerwowany jest w polskim języku prawnym do osoby posiadającej udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 153 k.s.h.). Podobne rozróżnienie „akcjonariusza” i „wspólnika” znają prawa obce (np. prawo niemieckie). Wada terminologiczna może skutkować próbą stosowania regulacji do spółek działających na podstawie prawa obcego, których kapitał zakładowy nie jest dzielony na akcje (por. § 151 Zasad Techniki Prawodawczej).

2. Art. 3 ust. 4 ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym

Nowe brzmienie przepisu usuwa dotychczasową logiczną niezręczność, lecz jedynie częściowo: art. 3 ust. 3 pkt 2 stanowi bowiem, że państwową osobą prawną jest spółka, której akcjonariuszami są wyłącznie Skarb Państwa lub państwowe osoby prawne, lecz w myśl komentowanego ust. 4 przepisów dotyczących państwowych osób prawnych co do zasady nie stosuje się do spółek. Owo wyłączenie stawia pod znakiem zapytania sensowność włączenia pojęcia „spółki” do zbioru państwowych osób prawnych, skoro dotyczące ich przepisy i tak do spółek zastosowania nie znajdują.

3. Art. 6 ust. 2a ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym

Uzasadnienie projektów nie przytacza motywów proponowanej regulacji.

4. Art. 45 ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym

Projekt całkowicie modyfikuje normę sankcjonowaną zawartą w przepisie art. 45, nie wyjaśniając motywów owej zmiany. W myśl projektu, to nie głoszący za powołaniem do organu nadzorczego osoby, która nie uzyskała pozytywnej opinii Rady ds. spółek Skarbu Państwa i państwowych osób prawnych ma podlegać karze, ale osoba, która wskazuje jako kandydata na członka organu nadzorczego albo na funkcję pełnomocnika wspólnika taką osobę. Proponowana zmiana wydaje się w bardziej precyzyjny sposób sankcjonować zachowania zmierzające do obejścia przepisów ustawy. Tym niemniej wypada krytycznie ocenić pominięcie art. 45 w uzasadnieniu projektu.

5. Art. 38b ust. 3 ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników

Projektowane w przepisie uprawnienie, pozwalające w istocie na dowolne ukształtowanie czasu spłaty przez spółkę rat wynagrodzenia należnego z tytułu umorzenia akcji uderza w sytuację prawną osób uprawnionych z tytułu umorzenia. Wskazanie ram czasowych albo rezygnacja z rozłożenia spłat w ratach w pełnijszy sposób respektowałyby prawa uprawnionych pracowników oraz rolników lub rybaków. Dla kontrastu – art. 359 k.s.h. regulujący dobrowolne i przymusowe umorzenie akcji nie przewiduje ratalnej spłaty wynagrodzenia.

6. Art. 12a ust. 3 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (t.jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 755 z późn. zm.)

Projektowane wyłączenie zastosowania przepisów art. 7 ust. 1 pkt 1 i 3, art. 19 ust. 1, art. 32 i 45 ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym w stosunku do Pełnomocnika Rządu ds. Strategicznej Infrastruktury Energetycznej nie zostało w żaden sposób uzasadnione w motywach projektu. Należy w szczególności zwrócić uwagę, że wyłączenie dotyczy osób zatrudnionych w branży kluczowej dla bezpieczeństwa państwa.

7. Art. 4 ust. 2 ustawy z 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji (t.jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1857)

Wątpliwości budzi takie sformułowanie upoważnienia do wydania akty wykonawczego, które dopuszcza ze strony Rady Ministrów dowolność co do wydania albo niewydania rozporządzenia (por. wyrażenie „Rada Ministrów może...”). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego (zob. wyr. TK z 25 maja 1998 r., U 19/97, OTK 1998, nr 4, poz. 47) podstawa do wydania aktu wykonawczego powinna być określona dostatecznie precyzyjnie, by móc orzec, kto i do czego jest upoważniony oraz jak owo upoważnienie ustawowe powinien zrealizować. W przeciwnym razie sformułowanie przepisu upoważniającego może zostać uznane za sprzeczne z zasadą przyzwoitej legislacji (art. 2 Konstytucji RP). W orzecznictwie sądowym może to prowadzić również do rozbieżności na tle stosowania art. 417¹ § 4 Kodeksu cywilnego.